

021222-1

Nietzsche vyzývá svou „průpověď“ č. 10 (v Soumraku model), abychom se nedopouštěli zbabělosti ve vztahu ke svým činům, abychom své činy nenechávali na holičkách (7564, s. 9). Bohužel svou poslední větičkou dokazuje, že si zdaleka nebyl vědom rozsahu a dosahu nabroušenosti svého ostří. Uvažuje pouze o výčitkách svědomí, jako by šlo jen o případy, kdy jsme udělali něco nesprávného. Jeho výzva však platí mnohem závažněji, jde-li o čin, který byl správný, ale kterým jsme na sebe přivolali nějakou nesnáz či dokonce pohromu. Potom litujeme (a třeba se i zaříkáme, že po druhé už nic takového neučiníme), i když se vůbec nestydíme za ten čin, ale rádi bychom se vyhnuli následkům. To je pak opravdová zbabělost, neboť poté, co jsme provedli čin hodný muže, začneme se bát jako baby a svůj mužný (a možná herojský) čin „necháváme na holičkách. Jsou vskutku lidé, kteří se dopustili statečnosti pouze jedinkrát v životě – a to jsou ti, na které se Nietzschova průpovědka hodí nejlépe.

(Písek, 021222-1.)